



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 36. Guibertus Abbas Nogentinensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

cuncta errata in posterum emendaturum esse dimittitur. Sed ad suos reversus, Sæcul. XII.
A.C. 1123. majore quam prius pervicacia, eandem Hæresim defendit, & non multo post tempore in flagranti adulterio deprehensus, pro suo merito de vita exturbatur.

§. XXXVI.

Guibertus Abbas Nogentinensis.

Hujusmodi ferme Hæreticos, memineris Lector, Sueffione fuisse captos & crematos, ut refert Guibertus Abbas Nogentinensis. Is e familia nobili Belvacensi genus ducens, Disciplinæ monasticæ in Abbatia S. Germeri traditus, auditor fuit S. Anselmi, qui tunc in Monasterio Beccensi degens, sæpe ad Guibertum invisebat, ipsum, haud sine delectatione, methodum Sacræ Scripturæ studendi edocens. Anno deinde millesimo centesimo quarto, cum S. Godefridus, Episcopus Ambianensis fuisset electus, Guibertus ei sufficitur in Abbatia Nogentinensi infra Cuciacum, in Diocœsi Laudunensi, haud procul a confinio Diocœsis Sueffionensis posita, cui Guibertus annis viginti præfuit, studiis literarum, Prædicationi, edendis variis libris, præcipue vero informandis aliis Verbi Divini Præconibus, & refutandis Hæreticis, semper intentus, nunquam desidiosus.

Inter

*Sup. lib. LXVI. §. 29.
de vit. sua. lib. c. 14.
c. 16.*
*Sup. lib. LXII. §. 50.
lib. LXV. §. 32.
vit. I. c. 18.*

Sæcul. XII.
A.C. 1123.

Inter Scripta Guiberti nullum celebre magis extat ipsius Tractatu de Reliquiis Sanctorum, occasione hujus Scriptationis exinde nata, quod Monachi S. Medardi Sueffione unum dentem Domini Nostri possidere se crederent. Initio Tractatus consentit, Sanctorum Reliquias a nobis esse honorandas, ut eorum exempla sectemur, & tutelam obtineamus, sed adjicit, nullam dubitandi causam vel de Sanctitate illorum, quos colimus, vel de veritate, quod genuinæ sint, superesse debere. Porro non credit, sola miracula sufficiens esse Sanctitatis argumentum, & oblata occasione de opinione jam illa atate stabilita, quod Rex Franciæ strumosos sanare posset, mentionem facit. *Severe puniendi sunt, inquit, qui miracula comminiscuntur, quia cum Deo tribuunt, quæ non fecit, Deum, quoad possunt, mentiri cogunt.* Tum complura exempla de conficta vita Sanctorum & de Reliquiis adulterinis refert, atque ut ostendat, quam caute circa res incertitas agat Ecclesia, dicit, quod illa intrepide affirmare non audeat, Sanctam Virginem a mortuis resurrexisse, etiamsi firmissima id credendi argumenta suppetant, sed solummodo Fideles ita sentire permittat. Guibertus vituperat morem, quo Corpora Sanctorum e suis sepulchris educuntur, alio transferuntur, aut

c. 4.

aut dividuntur, quod ista antiquitati re- Sæcul. XII.
pugnent, & falsas Reliquias supponendi A.C. 1123.
occasionem præbeant. Qua in re S. Gre- III. ep. 30.
gorii auctoritate nititur.

Deinde transiens ad Jesu Christi, ut *lib. II. c. 22*
aliqui credebant, Reliquias, affirmat, nul-
las alias nobis esse quærendas, quam Ev-
charistiam, in qua non aliquam sui cor-
poris partem, sed totum nobis reliquis-
set. Porro, non satis congruum futurum *c. 23*
fuisse, si nobis corpus suum sub forma
aliena dedisset, cum aliquam corporis
partem sub forma propria possedissemus.
In hoc loco Guibertus fuse probat præ-
sentiam realem Corporis Christi in Ev-
charistia, contra Berengarium, aliosque
illius ævi hæreticos, quod jam demon-
straverat in epistola sua ad Sigefridum
Abbatem data, dicitque hæc verba no-
tatu digna: *Si Eucharistia nihil est nisi* *p. 283.*
umbra & figura, profecto ex umbris anti-
quæ Legis in umbras, illis obscuriores, de-
voluti sumus! ()* Tandem Auctor ad *lib. III. c. 3.*
principalem Scriptionis suæ materiam re-
dit, nempe Domini Nostri dentem, quem
Christi dentientis fuisse dicebant, & ait,
idem sentiendum esse de umbilico Chri-
sti, quem alii habere putabant, ceteris-
que

(*) Nihil superest Protestantibus, quod huic
Guiberti Nogentiniensis argumento, ut cetera
omnia taceamus, solide opponant.

Sæcul. XII.
A.C. 1124.
c. 3. que hujusmodi Reliquiis. Omnes rejicit tanquam contrarias Fidei Resurrectionis, quæ Christum Resurgentem integrum corpus suum resumpsisse docet; nec præterea esse verisimile, quod Sancta Virgo talia servasset, quale etiam esset illud lac, quod tanquam Virginis in urbe Laudunensi exhibebatur. Ceterum hæc Guiberti sententia eo magis notari meretur, quod in omnibus suis libris atque etiam in hoc ipso, circa historias miraculis ornatas, valde credulus esse videatur. Guibertus anno millesimo centesimo vigesimo quarto animam Deo reddidit. (*)

§. XXXVII.

Callisti II. obitus. Honorius II. Papa.

In Adventu ejusdem anni Callistus II. Papa febre correptus celeri fato obiit duo-

(*) Natalis Alexander articulum de Guiberto nostro ita inchoat: *Guibertus Patria Bellouacensis in Cænobio Flaviacensi sive S. Geremari, Ordinis Benedictini . . . Monachum induit, generis nobilitate, divitiisque posthabitis. Itaque Guibertus clarissimis ex Ordine S. Patris nostri viris accensendus est, qui, in materia de Eucharistia, realem Christi præsentiam strenue asseruerunt, & in Articulo de Reliquiis, abusus, vel a fordida avaritia, vel nimia credulitate invecios, virili constantia damnarunt.*